

Peder Nygård (29), projectapotheker in Deventer

Van grote weerstand bij de artsen Tegen een elektronisch voorschrijfsysteem, heb ik tot nu toe nog weinig gemerkt.

Ziekenhuisfarmacie De diversiteit trekt me. Je kunt de productie, het laboratorium en steeds meer het ziekenhuis in. Je werkt in een grote organisatie en hebt veel artsen als aanspreekpunt.

Adri Bolt

Verhuizen

“Mijn vader komt uit Noorwegen, en is arts. Het eerste verklaart mijn Noordelijke naam, het tweede mijn keuze voor een medisch vak. Ik ben in Zeeuws-Vlaanderen opgegroeid, maar in Groningen gaan studeren. Groningen trok me omdat de stad toch wat kleiner is dan Utrecht, en ik daar tussen allemaal nieuwe mensen terecht zou komen. Mijn studententijd in Groningen is me inderdaad prima bevallen.

Na mijn stages gingen mijn vrouw en ik naar Noorwegen. Noors was de eerste taal die ik leerde en er woont veel familie van me, maar ik kende Noorwegen alleen als vakantieland. We wilden bekijken hoe het beviel om daar te wonen en werken. Vervolgens werkte ik twee jaar in de ziekenhuisapotheek van Radium Hospitalet, het oncologisch universitair centrum van Oslo.

De ziekenhuisfarmacie is er anders georganiseerd dan in Nederland. Zo hebben alle ziekenhuisapotheken een poliklinische apotheek, en vindt de voorraadbereiding plaats in een aantal landelijke centra. Er wordt wel in alle

ziekenhuisapotheken voor toediening gereed gemaakt. Ook de rol van de ziekenhuisapotheker is anders. De medicatiebewaking is er minder ver ontwikkeld. In de apotheek waar ik werkte leverden we op afdelingsniveau de medicijnen die de afdelingen bestelden en waren we aanspreekpunt bij problemen of vragen. De Noren werken wel hard aan de ontwikkeling van hun klinische farmacie.

In 2003 besloten we terug te keren. De psychologieopleiding van mijn vrouw werd niet erkend, en de Noorse opleiding tot ziekenhuisapotheker is veel minder gestructureerd dan de Nederlandse.

Vervolgens zijn we in Maastricht gaan wonen. Ik ging als projectapotheker in Heerlen aan de slag met de implementatie van een nieuwe versie van PROAZ (Productie en Receptuur Ondersteunende Applicatie Ziekenhuizen). Ook werkte ik mee aan de nieuwe opzet van het kwaliteitssysteem. Ik heb er veel geleerd over productie en kwaliteitszaken.

Na een jaar kon ik hier bij de Apotheek Deventer Ziekenhuizen gaan

werken aan een elektronisch voorschrijfproject, met uitzicht op een opleidingsplaats. Het project omvat zowel het voorschrijven en de toedienregistratie als de uitwisseling van medicatiegegevens met de eerste lijn. Binnenkort beginnen we op de eerste polikliniek. Eerst gaan de artsen de recepten elektronisch voorschrijven en uitprinten, de volgende stap wordt het elektronisch versturen van die recepten naar de voorkeursapotheek van de patiënt. Hiervoor moeten dan wel de benodigde koppelingen gelegd worden. Een voordeel is dat in de regio Deventer al sinds vele jaren een intensieve samenwerking tussen de eerste- en tweedelijns farmacie kent, met een goed functionerend Apotheek Service Punt. We hopen en verwachten dan ook dat dit geen grote problemen op zal leveren.

Binnen de kliniek starten we op één afdeling. De artsen gaan daar aan het bed van de patiënt met een laptop via een draadloos netwerk hun medicatieopdrachten invoeren. Die verschijnen direct ter controle op het scherm van de apotheek. Tegelijkertijd is dan de elektronische deellijst van de verpleging aangepast zodat bij de volgende deelronde volgens de actuele lijst gewerkt kan worden.

Dat systeem moet over een jaar in het hele ziekenhuis draaien. Een grote stap.

De geplande verhuizing naar een nieuw gebouw, in 2007, werkt hopelijk als extra stimulans om alle noodzakelijke veranderingen door te voeren.

Ik ben erg tevreden met de plek die ik hier heb gevonden. We wonen nu in Deventer, na de zoveelste verhuizing in een paar jaar, en we hebben inmiddels twee kinderen waar ik ook graag tijd aan besteed. Misschien lukt het me om weer zelf wijn te gaan maken, iets wat ik in Noorwegen graag deed” ●

